

Rolnummer 5298
Arrest nr. 5/2013 van 24 januari 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 2, § 1, 4, § 2, en 10, eerste lid, van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 11 januari 2012 in zake Catherine Navez tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 30 januari 2012, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 2, § 1, 4, § 2, en 10, § 1 [lees : 10, eerste lid], van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet in zoverre zij een verschil in behandeling invoeren tussen, enerzijds, de aangever die in het buitenland geplaatste kapitalen of roerende waarden repatrieert, die de betaling van de bijkomende bijdrage van 6 pct. kan vermijden door investeringen en herinvesteringen van onroerende aard te verrichten, en, anderzijds, de houder van in België geplaatste roerende waarden, bedoeld in artikel 2, 1°, a) tot d), van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, die de betaling van de bijkomende bijdrage van 6 pct. enkel kan vermijden door herinvesteringen van roerende aard te verrichten ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Catherine Navez, wonende te 6110 Montigny-le-Tilleul, rue du Faubourg 116;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 24 oktober 2012 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 13 november 2012 na de partijen te hebben uitgenodigd het Hof ter terechtzitting in te lichten over het tarief (6 of 9 pct.) van de eenmalige bijdrage die door de eisende partij voor de verwijzende rechter is betaald.

Op de openbare terechtzitting van 13 november 2012 :

- is verschenen : Mr. J. Picavet *loco* Mr. O. D'Août, advocaten bij de balie te Luik, voor Catherine Navez;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 28 november 2012 heeft het Hof de debatten heropend en de dag van de terechtzitting bepaald op 18 december 2012, na de Ministerraad te hebben uitgenodigd, in een uiterlijk op 12 december 2012 in te dienen aanvullende memorie waarvan hij binnen dezelfde termijn een afschrift verzendt aan de andere partij, te antwoorden op de hiernavolgende vragen :

- Wat is het aantal gevallen waarin de in artikel 10, § 1, van de wet van 31 december 2003 « houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte » bedoelde sanctie werd toegepast om reden dat de in België bewaarde en aan een eenmalige bevrijdende aangifte onderworpen roerende waarden het voorwerp van onroerende herinvesteringen hebben uitgemaakt vóór het verstrijken van de door de wetgever opgelegde termijn van drie jaar, alsook het totaalbedrag van de sommen waarop die gevallen betrekking hebben ?

- Wat is het aantal gevallen waarin een dergelijke sanctie het voorwerp van een bezwaar vanwege de belastingplichtige heeft uitgemaakt, alsook het totaalbedrag van de sommen waarop die betwistingen betrekking hebben ?

De Ministerraad heeft een aanvullende memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 18 december 2012 :

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De eisende partij voor de verwijzende rechter heeft op 8 november 2004 een eenmalige bevrijdende aangifte (EBA) ingediend met betrekking tot bij de fiscus onbekende roerende waarden die zij in België bezat.

Op 25 april 2008 weigert haar bank de door haar krachtens artikel 11, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet in consignatie gegeven sommen vrij te geven, om reden dat de eiseres een gedeelte van de sommen die het voorwerp van de eenmalige bevrijdende aangifte hebben uitgemaakt, vóór het verstrijken van een termijn van drie jaar in onroerende investeringen had geherinvesteerd. Op 10 november 2008 bevestigt het « EBA-college », waarbij de zaak door de eisende partij voor de verwijzende rechter aanhangig is gemaakt, de beslissing van 25 april 2008.

Op 3 februari 2009 dient die partij een fiscaal verzoekschrift in.

Na te hebben vastgesteld dat de Staat het in het geding zijnde verschil in behandeling niet betwist en zich ertoe beperkt algemeenheden te formuleren met betrekking tot de bij de wet nagestreefde doelstellingen die het mogelijk maken het genoemde verschil in behandeling te verantwoorden, acht de verwijzende rechter het noodzakelijk de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter merkt op dat de in België bewaarde en via een EBA aangegeven roerende waarden, om het bij de in het geding zijnde wet bedoelde verlaagde tarief (6 pct.) te kunnen genieten, moeten worden gedeponereerd op een rekening op naam van de aangever, gedurende een

ononderbroken periode van drie jaar, maar dat aan die periode van drie jaar voldaan blijft indien, bij vervreemding, de volledige vervreemdings- of terugbetalingsprijs binnen 30 dagen wordt geheinvesteerd in bepaalde roerende waarden. Die partij beklemtoont dat de wetgever, met betrekking tot de in het buitenland bewaarde en via een EBA aangegeven roerende waarden, erin heeft voorzien dat aan de periode van drie jaar voldaan blijft voor zover de herinvestering overeenstemt met een van de gevallen bedoeld in artikel 2 van het koninklijk besluit van 9 januari 2004, dat onder meer een herinvestering in onroerende waarden toestaat.

Volgens die partij zou een dergelijk verschil in behandeling met betrekking tot de (roerende of onroerende) aard van de toegestane herinvestering onverantwoord en onevenredig zijn. Zij merkt op dat het wetsontwerp aanvankelijk niet voorzag in de mogelijkheid om gebruik te maken van een EBA voor in België bewaarde tegoeden, hetgeen door de afdeling wetgeving van de Raad van State was bekritiseerd. Die partij is evenwel van mening dat, hoewel artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet ertoe strekt die leemte in het oorspronkelijke wetsontwerp te verhelpen, het de toegestane vormen van herinvestering van in België bewaarde roerende tegoeden op buitensporige wijze blijft beperken, ook al zou het door de wetgever nagestreefde doel erin bestaan het mogelijk te maken om, tegen betaling van een verlaagde belasting, niet-aangegeven sommen, kapitalen of waarden te regulariseren, ongeacht of die in België of in het buitenland zijn geplaatst.

Die partij merkt eveneens op dat de parlementaire voorbereiding geen enkele verantwoording met betrekking tot dat verschil in behandeling bevat en dat integendeel tijdens de parlementaire besprekingen werd gewezen op een gebrek aan samenhang in dat verband.

A.2.1. De Ministerraad is van mening dat het niet noodzakelijk was de prejudiciële vraag te stellen in zoverre het Hof bij zijn arrest nr. 72/2005 van 20 april 2005 reeds daarop heeft geantwoord. Volgens hem is het in het geding zijnde verschil in behandeling noch onverantwoord, noch onevenredig.

De Ministerraad brengt in herinnering dat de in het geding zijnde wet het de natuurlijke personen mogelijk heeft gemaakt hun fiscale situatie te regulariseren door bepaalde bij de fiscus onbekende tegoeden aan te geven door middel van een eenvoudige regeling waardoor elke belastingplichtige de gevolgen en de uitvoeringsmodaliteiten van een eenmalige bevrijdende aangifte kan inschatten. De Ministerraad merkt op dat de wetgever aldus een drievoudige (fiscale, strafrechtelijke en sociale) immunitet ten gunste van de belastingplichtigen heeft ingevoerd.

De Ministerraad beklemtoont eveneens dat de wetgever, door een herinvesteringplicht op te leggen, op termijn een positieve weerslag op de stijging van het bruto nationaal product en op de tewerkstelling beoogde.

A.2.2. Volgens de Ministerraad heeft het Hof geoordeeld dat het beperkte belastingtarief werd verantwoord door de wens om een eenvoudige en duidelijke regeling in te stellen en dat rekening moest worden gehouden met het eenmalige karakter van die operatie. Wat betreft de soorten van toegestane herinvesteringen, die zowel bij de wet als via een machtiging aan de Koning zijn vastgesteld, merkt de Ministerraad op dat het Hof heeft geoordeeld dat het beginsel van de wettigheid van de belasting niet was geschonden.

A.2.3. De Ministerraad besluit daaruit dat het in het geding zijnde verschil in behandeling is verantwoord, rekening houdend met de doelstellingen van de wet, de drievoudig positieve gevolgen voor de berouwvolle belastingplichtige en de bekommernis om de duidelijkheid van de regeling te waarborgen. De Ministerraad merkt op dat de wetgever een eenvoudige wet heeft willen invoeren teneinde de belastingplichtige vertrouwen in te boezemen, en dat het aan de eisende partij voor de verwijzende rechter stond zich correct te informeren omtrent de bij die wet vastgestelde herinvesteringvoorwaarden.

A.2.4. Op verzoek van het Hof heeft de Ministerraad het Hof ter kennis gebracht dat de gegevens met betrekking tot het aantal gevallen waarin de in artikel 10, § 1, van de in het geding zijnde wet bedoelde sanctie werd toegepast om reden dat de in België bewaarde en aan een eenmalige bevrijdende aangifte onderworpen roerende waarden het voorwerp van onroerende herinvesteringen hebben uitgemaakt vóór het verstrijken van de termijn van drie jaar, niet beschikbaar waren.

Bovendien heeft de Ministerraad, als antwoord op de tweede door het Hof gestelde vraag, laten weten dat zeven bezwaren zijn ingediend tegen de bij artikel 10, § 1, van de in het geding zijnde wet opgelegde sanctie, die overeenstemmen met een bijkomende bijdrage voor een totaalbedrag van 51 993,51 euro (zijnde 6 pct. van het totaalbedrag van de desbetreffende eenmalige bevrijdende aangiften, namelijk 866 558,48 euro).

- B -

B.1.1. Artikel 2, § 1, van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte bepaalt :

« De in het tweede lid gedefinieerde natuurlijke personen die sommen, kapitalen of roerende waarden hebben genoten die niet, of die voortspruiten uit inkomsten die evenmin, in een in België wettelijk verplichte boekhouding of aangifte werden vermeld of waarop de in België verschuldigde belasting niet werd geheven, kunnen vanaf 1 januari 2004 tot en met 31 december 2004 aangifte doen :

1° van die sommen, kapitalen of roerende waarden die vóór 1 juni 2003 bij een buitenlandse kredietinstelling of buitenlandse beursvennootschap geplaatst waren op een rekening op hun naam of op een rekening waarvan ze aantonen dat ze de uiteindelijk gerechtigde zijn;

2° van roerende waarden bedoeld in artikel 2, 1°, a) tot d), van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, met inbegrip van effecten van niet genoteerde vennootschappen, waarvan de in het tweede lid gedefinieerde natuurlijke personen met alle door het gemeen recht toegelaten bewijsmiddelen, met uitzondering van het bewijs door getuigen, de bekentenis en de eed, aantonen dat zij vóór 1 juni 2003 die waarden in bezit hadden.

De in het eerste lid bedoelde natuurlijke personen zijn :

a) de op grond van artikel 3 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 aan de personenbelasting onderworpen rijksinwoners;

b) de op grond van artikel 227, 1°, van hetzelfde Wetboek aan de belasting van niet-inwoners onderworpen niet-rijksinwoners.

Indien de sommen, kapitalen of roerende waarden worden overgeschreven op een rekening bij een kredietinstelling of een beursvennootschap of op een levensverzekeringsovereenkomst of een kapitalisatieovereenkomst gesloten bij een verzekeringsonderneming bedoeld in artikel 6, § 1, moet dat gelijktijdig gebeuren met de aangifte bij dezelfde instelling.

Indien de sommen, kapitalen of roerende waarden op een rekening bij een buitenlandse kredietinstelling of een buitenlandse beursvennootschap blijven aangehouden, moet de aangifte worden ingediend bij de door de Minister van Financiën aangewezen dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën. Die buitenlandse kredietinstelling of die buitenlandse beursvennootschap moet gevestigd zijn in een land of territorium welke niet is opgenomen op de door de Financiële Actiegroep opgemaakte lijst van niet-meewerkende landen en territoria.

In de gevallen bedoeld in het eerste lid, 2°, moeten die roerende waarden worden gedeponereerd op een rekening op naam van de aangever en, behoudens in geval van overgang door erfopvolging, op die rekening gedeponereerd blijven gedurende een ononderbroken periode van drie jaar :

1° ofwel bij een kredietinstelling of een beursvennootschap bedoeld in artikel 6, § 1; die deponering moet gelijktijdig gebeuren met de aangifte bij dezelfde instelling;

2° ofwel bij een in het vierde lid gedefinieerde buitenlandse kredietinstelling of buitenlandse beursvennootschap; die deponering moet gelijktijdig gebeuren met de aangifte die moet worden ingediend bij de in het vierde lid bedoelde dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën.

Aan de in het vijfde lid bedoelde minimumperiode van drie jaar blijft voldaan wanneer bij tussentijdse vervreemding de volledige vervreemdingsprijs of verkregen terugbetaling binnen de 30 dagen wordt geherinvesteerd in roerende waarden bedoeld in artikel 2, 1°, a) tot d), van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten.

Roerende waarden die verhandeld worden op een gereguleerde markt worden in de aangifte opgenomen voor hun marktwaarde op 1 juni 2003. Aandelen die niet worden verhandeld op een gereguleerde markt worden in de aangifte opgenomen voor hun boekwaarde vastgesteld op grond van de laatste afgesloten jaarrekening voorafgaand aan 1 juni 2003. Andere roerende waarden die niet op een gereguleerde markt worden verhandeld, worden in de aangifte opgenomen voor hun werkelijke waarde op 1 juni 2003. De Koning bepaalt de wijze waarop deze waarden worden vastgesteld ».

B.1.2. Artikel 4 van dezelfde wet bepaalt :

« § 1. De sommen, kapitalen of roerende waarden vermeld in de aangifte zijn onderworpen aan een eenmalige bijdrage van 9 pct. van de aangegeven sommen, kapitalen of roerende waarden.

§ 2. De sommen, kapitalen of roerende waarden, andere dan effecten aan toonder, vermeld in de aangifte zijn onderworpen aan een eenmalige bijdrage van 6 pct. van de aangegeven sommen, kapitalen of roerende waarden, indien deze bedragen, verminderd met de eenmalige bijdrage, binnen de 30 dagen na de indiening van de aangifte worden geïnvesteerd voor een minimumperiode van drie jaar. Aan deze vereiste minimumperiode van drie jaar blijft voldaan bij vervreemding of beëindiging van de verrichte investering op voorwaarde dat de netto-overdrachtprijs of de verkregen netto terugbetaling binnen de 30 dagen wordt geherinvesteerd in investeringen bedoeld in deze paragraaf en die voor het resterende gedeelte van de minimumperiode worden aangehouden. De Koning bepaalt, na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden met betrekking tot de aard, de modaliteiten van de investering en van de herinvestering, alsmede de controle terzake.

In geval van overgang door erfopvolging van de in deze paragraaf geïndiceerde sommen, kapitalen of roerende waarden, of de verrichte investering, moet aan de verplichting tot investering, minimum investeringsperiode en herinvestering worden voldaan in hoofde van de rechthebbende ».

B.1.3. Artikel 2, § 1, van het koninklijk besluit van 9 januari 2004 tot uitvoering van de artikelen 2, § 1, zevende lid, 4, § 2, 6, § 3, tweede lid, en 10 van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte bepaalt :

« Bij toepassing van artikel 4, § 2, van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte, zijn de sommen, kapitalen of roerende waarden onderworpen aan een tarief van 6 pct. wanneer zij, na aftrek van de eenmalige bijdrage, worden gebruikt voor :

1° de aankoop, het bouwen en/of renovatie van gebouwde onroerende goederen gelegen in een lid-Staat van de Europese Gemeenschap;

2° de aankoop of de totstandbrenging van materiële vaste activa, andere dan onroerende goederen, personenwagens, auto's voor dubbel gebruik, minibussen en het geheel van pc en randapparatuur, die worden gebruikt voor een beroepswerkzaamheid die inkomsten oplevert als bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2° van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992;

3° de inschrijving op en de afbetaling in geld van aandelen die vennootschappen hebben uitgegeven ter gelegenheid van hun oprichting of van de verhoging van hun kapitaal die anders gebeurt dan door een openbaar beroep te doen op het spaarwezen wanneer die aandelen op naam zijn van of gedeponeed zijn op een rekening op naam van de aangever;

4° de aankoop, de inschrijving op en de afbetaling in geld van roerende waarden bedoeld in artikel 2, 1°, a) tot d), van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, met inbegrip van effecten van niet genoteerde vennootschappen, wanneer die roerende waarden op naam zijn van of gedeponeed zijn op een rekening op naam van de aangever;

5° gelddeposito's met uitzondering van de in artikel 21, 5°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 bedoelde spaardeposito's op naam van de aangever. Wanneer bedragen op een zichtrekening worden geplaatst kan dat per verrichting voor een periode van ten hoogste drie maanden;

6° de betaling van een premie ter gelegenheid van het afsluiten van een levensverzekeringsovereenkomst of een kapitalisatieovereenkomst gesloten bij een verzekeringsonderneming onderschreven door de aangever ».

B.1.4. Artikel 10, eerste lid, van dezelfde wet bepaalt :

« Indien de belastingplichtige niet heeft voldaan of niet langer voldoet aan de in artikel 2, § 1, vijfde lid, gestelde deponeringsvoorwaarden of aan de in artikel 4, § 2, vervatte investerings- of herinvesteringsvereiste, is op de aangegeven sommen, kapitalen of roerende waarden een bijkomende bijdrage verschuldigd van zes pct. ».

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de wetgever een discriminerend verschil in behandeling heeft teweeggebracht door, op straffe van een bijkomende bijdrage van 6 pct., de verplichting op te leggen dat bij vervreemding, vóór het verstrijken van de termijn van drie jaar, van de roerende tegoeden die aan de eenmalige bevrijdende aangifte zijn onderworpen na op onregelmatige wijze in België te zijn bewaard (artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet), de investering in een roerende vorm moet worden verricht, terwijl de wetgever, wanneer op onregelmatige wijze in het buitenland bewaarde roerende tegoeden het voorwerp van een eenmalige bevrijdende aangifte hebben uitgemaakt (artikel 2, § 1, eerste lid, 1°, van de in het geding zijnde wet) en wanneer de dankzij die tegoeden verrichte investering vóór het verstrijken van de termijn van drie jaar wordt vervreemd of overgedragen, niet de verplichting oplegt dat de investering in roerende waarden moet worden verricht, maar aan de Koning de zorg toevertrouwt om de aard en de modaliteiten van de genoemde investering te bepalen, hetgeen Hem de mogelijkheid heeft geboden daarbij eveneens investeringen van onroerende aard te beogen.

Het is in die interpretatie dat het Hof de prejudiciële vraag beantwoordt.

B.3.1. Het in het geding zijnde verschil in behandeling vindt zijn oorsprong in het aannemen van een amendement op het oorspronkelijke wetsontwerp.

B.3.2. In het voorontwerp van wet was het indienen van een eenmalige bevrijdende aangifte enkel mogelijk voor tegoeden die door een Belgische belastingplichtige in het buitenland werden bewaard. De afdeling wetgeving van de Raad van State had evenwel bevestigd :

« Door voor te schrijven dat het moet gaan om tegoeden die ‘ vóór 1 juni 2003 bij een buitenlandse kredietinstelling of buitenlandse beursvennootschap geplaatst waren ’, worden roerende waarden en andere tegoeden die in een safe in België of in het buitenland worden bewaard, buiten de werkingssfeer van het voorontwerp gehouden.

De Raad van State ziet niet in hoe dit buiten de werkingssfeer houden kan worden gerechtvaardigd : in welk opzicht bijvoorbeeld zou het bewaren van niet-aangegeven geërfde waarden in een safe afkeurenswaardiger zijn dan het in bewaring geven ervan in een buitenlandse bank ?

Voor sommen en waarden die worden bewaard in safes zou, zo lijkt het, dezelfde regeling kunnen gelden mits gepaste controlemaatregelen worden vastgesteld (het plaatsen van deze sommen en waarden op een rekening in België en behoud ervan op deze rekening tot

31 december 2004). Bij gebrek aan een verantwoording in de memorie van toelichting in verband met de uitsluiting van sommen en waarden die in safe worden bewaard, zou de wet het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel schenden, ditmaal door gelijksoortige situaties verschillend te behandelen » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/001, p. 31).

B.3.3. De wetgever heeft dat laatste verschil in behandeling willen vermijden door toe te staan dat een eenmalige bevrijdende aangifte ook wordt ingediend met betrekking tot bepaalde in België bewaarde tegoeden. Bovendien heeft de wetgever voorzien in de belastingheffing tegen een verlaagd tarief van 6 pct. (in plaats van het tarief van 9 pct. dat als beginsel is vastgesteld) voor zover de sommen waarop de eenmalige bevrijdende aangifte betrekking heeft, andere dan de effecten aan toonder, werden gedeponereerd of geïnvesteerd voor een minimumduur van drie jaar, met dien verstande dat het voordeel van dat verlaagde tarief verworven kan blijven indien de geldsommen tijdens die periode van drie jaar worden geherinvesteerd. Anders echter dan voor de in het buitenland bewaarde tegoeden die het voorwerp van een eenmalige bevrijdende aangifte hebben uitgemaakt, heeft de wetgever het noodzakelijk geacht erin te voorzien dat een dergelijke herinvestering, wanneer zij betrekking heeft op de in artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet bedoelde tegoeden, enkel in roerende waarden kon worden verricht.

Op de vraag van een volksvertegenwoordiger over de zin van dat verschil in behandeling wat betreft de « afwijkende beleggingsregels » waarin « voor deze categorie [van beleggingen] is voorzien » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/005, p. 160), antwoordde de minister :

« Aangezien roerende waarden enkel omgezet worden in andere roerende waarden kan er geen sprake zijn van discriminatie » (*ibid.*, p. 161).

B.4. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de in het geding zijnde wet past in het kader van de strijd tegen de belastingfraude. De eenmalige bevrijdende aangifte biedt « een eenmalige mogelijkheid tot regularisatie mits het betalen van een boete », waarbij bepaalde belastingplichtigen ertoe worden overgehaald de door hen ontdoken belastingen toch te betalen (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/005, pp. 3-4). Aldus zou de ontdoken belasting wel degelijk moeten worden betaald, in de vorm van een eenmalige bijdrage van 6 of 9 pct. (*ibid.*).

Daarnaast heeft, volgens de parlementaire voorbereiding, de wetgever beoogd gelden in de economie terug te brengen, wat « op termijn een positieve weerslag [zou] hebben op de stijging van het bruto nationaal product en de ermee samengaannde toename van de investeringen en de tewerkstelling » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/001, p. 4). Bovendien zouden « de via de eenmalige bevrijdende aangifte in de Schatkist gestorte bedragen automatisch [...] resulteren in een vermindering van de bijdrage die van de overige burgers wordt gevraagd voor de sanering van de overheidsfinanciën » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/005, p. 4).

B.5. Het in het geding zijnde verschil in behandeling moet worden beoordeeld ten aanzien van de wil van de wetgever om, zodra de eenmalige bijdrage door de aangever is betaald, het mogelijk te maken dat de in het geding zijnde tegoeden in de economie worden teruggebracht, zoals in B.4 is uiteengezet.

B.6.1. In de parlementaire voorbereiding wordt, in verband met de in artikel 4, § 2, van de in het geding zijnde wet bedoelde soorten van investering, aangegeven :

« [De] minister [wenst] dat het geldingsgebied van de maatregel zo ruim mogelijk is, op voorwaarde dat de aangegeven gelden gedurende een tijdspanne van minstens drie jaar geblokkeerd blijven. Elke vorm van investering gaat gepaard met een zeker risico, ook de bouw van een huis of de storting van geld op een bankrekening » (*Parl. St.*, Kamer, 2003-2004, DOC 51-0353/005, p. 109).

Op dezelfde wijze oordeelde een volksvertegenwoordiger dat « het wetsontwerp betrekking [zou] moeten hebben op beleggingen met een positieve weerslag op de economie (onroerend goed, aandelen of andere vormen van beleggingen in het kapitaal van een onderneming, enzovoort) » (*ibid.*, p. 174).

Meer nog, een amendement dat ertoe strekte de onroerende investeringen van het toepassingsgebied van artikel 4, § 2, van de in het geding zijnde wet uit te sluiten omdat het om een « risicoloze » belegging zou gaan, werd door de Senaat verworpen (*Parl. St.*, Senaat, 2003-2004, nr. 3-427/3, pp. 32 en 38).

B.6.2. Het lijkt dan ook geen twijfel dat de wetgever de bedoeling heeft gehad het mogelijk te maken dat de in het buitenland bewaarde en aan een eenmalige bevrijdende

aangifte onderworpen tegoeden, nog vóór het verstrijken van de termijn van drie jaar vanaf de aangifte, in onroerende goederen worden geherinvesteerd.

B.7.1. Rekening houdend met wat voorafgaat en met de keuze van de wetgever om het mogelijk te maken dat een eenmalige bevrijdende aangifte ook betrekking heeft op bepaalde in België bewaarde tegoeden, vormt de onmogelijkheid om die laatste tegoeden veeleer in onroerende goederen dan in bepaalde roerende waarden te herinvesteren, geen relevante maatregel om het in B.4 beoogde en in B.6 gepreciseerde doel te bereiken.

Bovendien, zoals de verwijzende rechter opmerkt, en in tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, is het verbod om gedurende drie jaar de in artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet bedoelde roerende waarden te herinvesteren in onroerende goederen niet van dien aard dat het de duidelijkheid van de wettekst of de aantrekkingskracht van het stelsel van de eenmalige bevrijdende aangifte beter waarborgt.

B.7.2. Hoewel het voor het overige juist is dat de wetgever, door de verplichting op te leggen dat de in artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de in het geding zijnde wet bedoelde roerende waarden gedurende een ononderbroken periode van drie jaar op een rekening op naam van de aangever moeten worden gedeponneerd, een redelijk verantwoorde maatregel heeft genomen teneinde de belastingfraude te bestrijden aangezien die roerende waarden kunnen worden gebruikt om de belasting - namelijk de roerende voorheffing - te ontduiken, neemt zulks niet weg dat de aankoop van een onroerend goed ook is omringd met waarborgen die bestemd zijn om de ontduiking van de wegens die herinvestering verschuldigde belastingen (registratierechten, belasting over de toegevoegde waarde, onroerende voorheffing) te bestrijden.

B.8. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is zonder redelijke verantwoording.

B.9. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2, § 1, zesde lid, van de wet van 31 december 2003 houdende invoering van een eenmalige bevrijdende aangifte schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet in zoverre het de verplichting oplegt dat de herinvestering van de in artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van dezelfde wet bedoelde tegoeden gedurende drie jaar vanaf de aangifte moet worden verricht in roerende waarden bedoeld in artikel 2, 1°, a) tot d), van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, met uitsluiting van herinvestering in onroerend goed.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 24 januari 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse